

Cine a fost înfrînt în ww2? Germania sau Hitler?

Mircea Munteanu

Începutul celui de-al doilea război mondial a adus câteva elemente noi, în strategia militară. În primul rînd, tandemul tanc-avion. Dar și utilizarea de trupe aeropurtate, utilizarea comunicațiilor radio pe scară întinsă (infanterie, aviație, tancuri etc.). Armata germană era dotată cu toate aceste elemente și avea generali capabili, care au dezvoltat noi tactici, superioare adversarilor. Hitler a căpătat aura unui erou invincibil, cu o înțelegere profundă a câmpului de luptă modern. Era venerat de ofterii săi și de trupă. Totuși, desfășurarea războiului a demonstrat că Hitler era un novice. Un cârpaci. Un simplu caporal, care nu a înțeles necesitățile frontului și a reușit –în final- să obțină zdrobirea propriei armate, prin decizii proaste în mai toate momentele decisive. Să vedem de ce. În primele luni de război, campaniile fulger derulate victorios (“blitzkrieg”) l-au făcut să micșoreze fondurile pentru cercetarea armelor noi, strategice. Credea că nu mai are nevoie de ele. Asta a făcut ca rachetele, motoarele cu reacție, ochelarii cu infraroșii, bombele cu ghidare radio să fie gata mai tîrziu decât era planificat. Practic, nu au putut participa decisiv la război. Finalizate în '44-'45, când Germania era strinsa în chingi din toate părțile. Și intrate în război în număr mic, etc. E un lucru puțin cunoscut. Dar e bine de știut că în perioada în care Hitler era considerat un erou invincibil, deja semăna semintele infringerii

Germaniei. Raminind la nivelul cercetare, e bine de știut că faimosul tanc “Tiger” a fost împiedicat luni de zile să intre în producție de serie, de Hitler. Ba chiar ani. Adept al gigantismului (vezi nebunia cu tancul “Maus” sau tunul gigant “Marele Gustav”) a cerut mereu un blindaj mai mare și un tun mai greu. Lucrurile nu mergeau cum voia el, căci tancul nu avea doar blindaj și tun. Trebuia și un motor pe măsură. Primele modele aveau frecvent probleme cu suspensiile, ambreiajul și frinele, pentru că erau proiectate la un tonaj mai mic. Abia prin '43 s-a reușit ceva, deși proiectul inițial era de la începutul războiului și primele modele s-au produs din '42. Produsul final (“Tiger II”) a apărut în '44. Când era un tanc formidabil. Cel mai bun din ww2, fără îndoială.

Dar ajuns atît de tîrziu în marea producție (înainte erau produse doar serii mici, supuse reproiectarilor), nu a putut fi produs în masă. Era și foarte complicată producția. Germania a produs sub 1500 de exemplare. În timp ce T-34 era produs în 35.000 exemplare și Sherman în 50.000. Nu mai vorbim de celelalte modele sovietice, americane sau britanice. Dar “geniul” lui Hitler nu a acționat doar în privința blindatelor. În 1943, Messerschmitt a reușit să obțină un avion de excepție, pentru

timpul respectiv: Me 262. Primul avion cu reacție utilizat pe front. Atingea peste 800 km/h și avea tunuri de 30 mm, care desființau de la distanță orice bombardier. (Înarmate defensiv doar cu mitraliere de 12,7mm.) Însă Hitler, vazind avionul, a vrut să fie transformat în bombardier. (?!!!) Așa că inginerii germani au proiectat tot felul de dispozitive acroșate sau remorcate (?!!!), care să ducă la țintă una sau mai multe bombe grele. (Hitler era enervat că aviația lui de bombardament nu mai era eficientă, împotriva Angliei.) Abia după un an de ordine și contraordine, sub presiunea formidabilelor bombardamente aliate (ziua americanii și noaptea englezii), s-a luat măsura producției în mare serie, ca avion de vânătoare. Un excelent avion, dar venit prea târziu. Nu mai avea aerodromuri sigure și nici combustibil. Să nu credeți că “genialul” a greșit doar în privința cercetării. Prima greșală pe front a fost în 1940. Armatele franco-engleze erau rupte, separate. Germanii au atacat punga de la Dunkerque, ocupată în majoritate de britanici, dar fără tancuri. Hitler dăduse ordin ca atacul să fie susținut doar de infanterie, artilerie și aviație. În felul ăsta, aliații au retras aproximativ 340.000 de mii de oameni din încercuire. Este “gloria” lui Hitler, insuficient explicată publicului. Dar lucrurile au continuat. În același an, Hitler a declanșat “bătălia Angliei”. Un atac aerian masiv, care trebuia să distrugă aviația engleză, pentru a putea paraliza apărarea și flota engleză (fără acoperire aeriană, puternicele și numeroasele bastimente erau ținte sigure pentru aviația lui) . Apoi ar fi debarcat în Anglia. Și a adus trupele terestre, pentru îmbarcare. Lupta a fost dură și lungă. Germanii bombardau doar aerodromurile, antenele radar (noua armă de care au

beneficiat englezii) și fabricile de avioane. Dar “genialul” a clacat din nou. Când englezii erau aproape distruși, un raid de noapte al bombardierelor engleze, asupra Berlinului, au făcut ca Hitler să schimbe strategia. A lăsat țintele militare și a trecut la bombardarea țintelor civile. Londra, Coventry etc. În felul ăsta, englezii au putut reface apărarea și continua lupta. Practic, bătălia a fost pierdută de Hitler. Deși nu îngenunchease Anglia, Hitler a ordonat deschiderea celui de-al doilea front, atacând URSS. O gafă strategică de proporții. Dar în loc să dea ordin diviziilor lui să atace URSS în primăvară, a dat ordin să fie “pacificat” frontul din Balcani, unde italienii aveau probleme. Atacul asupra URSS a venit abia în 22 iunie. Prea târziu. Din această cauză, trupele germane au ajuns în fața Moscovei în plină iarnă rusească. Întîmplător, cea mai grea iarnă din tot secolul. Dacă pornea din aprilie... Oare cine dăduse ordinele? Dar surpriza abia venea. Deși începută târziu și în fața unei țări uriașe, Hitler miza tot pe războiul fulger. A crezut că va cuceri Moscova rapid. Nu a ținut cont de distanțe, oboseala armatei, trupele pe care trebuia să le lase în spatele frontului pentru a asigura liniile de comunicație și nici de noroiul rusesc. Toamna, când au început ploile, toate vehiculele lui s-au blocat în noroi. Și – deci- ofensiva a încetat. Când a ajuns în fața Moscovei, trupele lui erau epuizate (în timp ce Stalin a adus trupele siberiene; odihnite și obisnuite cu gerurile năprasnice). Și Hitler avea să dea piept cu “Generalul Iarnă”. Uitase să echipeze trupele pentru iarnă. Oricum, echipamentul armatei germane nu era făcut să reziste la temperaturi așa de joase. Dar dincolo de oameni, tehnica de luptă era inutilizabilă. Motoarele, armele de foc (toate: puști, mitraliere, tunuri) aveau

probleme cu uleiurile. Nefiind cele mai potrivite pentru astfel de temperaturi, armele se gripau. Evident, Moscova a fost pierdută, deși au ajuns la o stație terminus de tramvai moscovit. Dar nu a fost cea mai mare pierdere pentru germani. Tot în decembrie 1941, Japonia a atacat SUA. În mod incredibil, caporalul tembel a declarat război SUA. Ei, ăsta geniu strategic. Nu-i ajungeau două fronturi... (Offf, să nu uităm: în ianuarie 1941 a trimis un corp de armată în Africa, să-i sprijine pe italieni.) În 1942, deciziile proaste continuă să-l însoțească pe Hitler. După înfrângerea din fața Moscovei, caporalul ajuns Fuhrer a decis să atace în sudul URSS. Urmărea Caspica și bogatele zăcămintele de țigăni. Pentru a paraliza mașina de război sovietică. Dar flancul stâng era deranjat de orașul Stalingrad. O bază industrială și militară puternică, de unde putea fi atacată armata în marș spre sud. În același timp, denumirea îl incita pe Hitler. Credea că dacă îl va cuceri, va câștiga războiul cu Stalin. Toată vara lui '42 a dat ordine și contraordine, trimittind armata când spre Caucaz și Caspica, când spre Stalingrad. Nu a existat o țintă sigură și armata a evoluat ca un om beat când spre sud, când spre est. Hitler era ca măgarul lui Buridan, cu un ochi la apă și altul la paie. Dar înainte de finalul bătăliei din stepele ruse, o altă decizie proastă: trupele din Africa erau în imposibilitate de a-și menține poziția, sub presiunea formidabilă a englezilor. Hitler a ordonat ca nici un soldat să nu-și părăsească pozițiile. A refuzat planul lui Rommel, de a se retrage și a organiza apărarea pe un alt aliniament. Puțin mai târziu, von Paulus, la Stalingrad, a pățit la fel. I s-a interzis să se retragă, pentru a scoate soldații din încercuirea sovietică. (Trebuie amintit că la Stalingrad, românii erau în două corpuri

masive, dar insuficient înarmate. La cererile repetate de a le da tancuri, Hitler a refuzat. Prin urmare, rușii au atacat exact în dreptul diviziilor române, știind că nu au tancuri și tunuri antitac suficient de puternice.) Totuși, războiul nu era pierdut, încă. În ciuda infringerilor suferite de armată, Germania stapânea un teritoriu vast și avea o industrie de război puternică, în plin avânt. A urmat anul crucial 1943. Hitler a vrut să organizeze un Stalingrad german. Observind un intrând al sovieticilor la Kursk, a hotărât să atace cu două coloane. Una la nord și alta la sud, pentru a prinde în cursă armata rusă din punga creată. Problema e că GRU a prins intenția germană și a avut planurile de desfășurare a trupelor. A fortificat în adâncime apărarea și a deschis un foc de artilerie intens, înainte de ora declanșării atacului, când germanii erau pe pozițiile de plecare. Coloana din nord a fost mai afectată. A atacat, dar nu a reușit să depășească toate fortificațiile, în câteva zile de lupte. În sud, blindatele SS au rupt apărarea și au avansat spre satul Prohorovka. În acel moment, rușii au atacat cu 800 de tancuri. S-au întors la baze doar 400. Germanii au pierdut -se spune- doar 18 tancuri. (Alții creditează 70-80 tancuri pierdute și avariate.) Numai că Hitler nu mai avea interesul să continue lupta. (?!!!) Americanii debarcaseră în Sicilia. În consecință, Hitler stopează ofensiva de la Kursk și trimite divizii de elită în Italia. Au câștigat rușii luptele de Kursk? Propaganda spune că da. Cifrele spun că nu. De ce au pierdut rușii atâtea tancuri? Pentru că aviația germană a intervenit imediat ce au auzit de atacul masiv sovietic. Și tancurile germane erau mai bune. Totuși, la nivel strategic, toți istoricii îi creditează pe sovietici. De ce : germanii nu au reușit să închidă punga de la

Kursk. Cele două coloane nu s-au întilnit. Coloana din nord, nu a reușit să rupă toată apărarea (organizată în profuzime, după cum spuneam). Coloana din sud, după ce a rupt apărarea și a respins atacul masiv al blindatelor ruse, s-a retras. Germanii au trecut la lupte de apărare, forțe însemnate fiind luate de aici și trimse în Italia. Iar, Hitler își arată "geniul". Din acel moment, germanii pierd inițiativa strategică. De acum încolo, doar se vor apăra, nu mai pot organiza operațiuni offensive. Vine anul 1944. Cea mai importantă operațiune a fost –fără îndoială- debarcarea din Normandia. Și acum, Hitler se arată "genial". În momentul debarcării, Germania dispunea de două regimente de tancuri Tiger în aproapeire. Dar erau regimente SS. Adică aparțineau partidului (NSDAP), nu armatei. Se subordonau direct lui Hitler și numai lui. Hitler refuză să le angajeze, pentru că era convins că Normandia era doar o diversiune. Atacul principal urma să se declanșeze la Calais, credea el. Și așa, tancurile au pierdut ocazia să măture infanteriștii debarcați. Fără armament greu, fără tancuri, ar fi fost un măcel. Dar prostia lui Hitler e mult mai mare. Deși avea o întreagă armată în zona (Pas de) Calais, nu ordonă atacul acesteia spre Normandia, lasind aliații să câștige teren și să-și organizeze aprovizionarea. Mai mult, refuză să dea ordin aviației să atace porturile engleze, unde se ambarcau oameni, arme, materiale vitale pentru Normandia. Paralizie totală. Am mai scris pe tema asta. Este fascinantă. Nu doar arată prostia lui Hitler (în ciuda propagandei), ci și raportul mase/lideri. Atît de drag comuniștilor. Numai că nu e cum zic comuniștii, la care liderii au rol secundar. Un lider poate să piardă sau să câștige o bătălie. Vedem asta în paginile de mai sus.

Cum spune un proverb arab: "O armata de lei condusă de măgari, va pierde întotdeauna în fața unei armate de măgari, conduse de lei."

(P.S. Cine analizează greșelile de comandă în războiul din Ucraina?)"

**Mircea Munteanu, zis "Mongolul",
Constanta, 13.08.2022**

Tanc rusesc T34

